

MdR, Jazzgeschiedenis 628. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 23, fluitisten, deel 1 van 3. Al in de jaren twintig werd de fluit in jazz gebruikt, maar heel incidenteel en nooit echt solistisch. Een van de eerste solos op de plaat is van Wayman Carver bij de Benny Carter band in 1933: "Devil's holiday". De doorbraak voor de fluit als solo-instrument kwam begin jaren vijftig en daar staat één musicus voor: Frank Wellington Wess, geboren op 4 januari 1922 in Kansas City, Missouri, opgegroeid eerst in Sapulpa, Oklahoma, daarna Washington, DC. Zijn eerste instrument was altsaxofoon, maar na Lester Young gehoord te hebben ging hij tenor spelen, o.a. bij Blanche Callo way, de oudere zuster van Cab, waarbij in 1931 een andere tenor uit Kansas City had gespeeld, Ben Webster. Tijdens de tweede wereldoorlog werd hij in Army Bands opgenomen, daarna: Billy Eckstine, Eddie Heywood, Lucky Millinder. In 1949 ging ~~Frank~~ <sup>Frank Wess</sup> naast tenorsaxofoon fluit spelen. De meest gebruikte, die in C. Juni 1953 kwam bij in de Count Basie band terecht als tenor-saxofonist, maar werd al snel solistisch voor fluit ingeschakeld omdat die voor hem niet meer een bij-instrument was, maar op zijn minst gelijkwaardig aan de tenor. Zijn stijl vormde de impuls voor vele saxofonisten om op zijn minst de fluit als tweede instrument naast de saxofoon te gebruiken. Een van de eerste volgers was alt- en tenorsaxofonist Jerome Richardson, die door Savoy producer Ozzie Cadena voor de LP 'Flutes and reeds' aan Frank Wess gekoppeld werd. Ernie Wilkins speelde altsaxofoon en maakte stukken en arrangementen, de ritmesectie is Hank Jones-piano, Eddie Jones, geen familie, op bas, -zoals Wilkins en Wess uit de Basie band, Kenny Clarke-drums. Een Basie stuk, waarin Wess en Richardson steeds om-en-om vier maten spelen, Wess voorop. Als u de draad kwijtraakt: Wess komt was aggressiever over dan Richardson. In: "Shorty George".

plaat 1

Frank Wess-Jerome Richardson: Shorty George (Count Basie)  
1/1 - 5:40 - Savoy MG-12022

Count Basie's "Shorty George", juli 1955 voor Savoy in Hackensack, NJ. Frank Wess en Jerome Richardson-fluit, Ernie Wilkins-altsaxofoon en arrangement, Hank Jones-piano, Eddie Jones-bas, Kenny Clarke-drums.

Zomer '90 was ik bezig met het Modern Jazz Quartet, John Lewis en Milt Jackson. Bij de laatste was in Jazzgeschiedenis 502 op 14 september <sup>1990</sup> het nu volgende stuk al te horen, maar omdat Frank Wess er, zei het niet als leider, zo'n prominente rol in speelde, is een herhaling na twee en een half jaar verantwoord, lijkt mij. Milt Jackson-vibrafoon, Frank Wess-fluit, met dezelfde ritmesectie als bij de vorige opname, <sup>en</sup> ook weer voor Savoy. ~~3~~ Horace Silver's blues "Opus de funk".

CD

Milt Jackson: Opus de funk (Horace Silver)  
1 - 13:28 - Savoy 70815

"Opus de funk". Savoy, Hackensack, NJ, 28 oktober 1955. Milt Jackson-vibrafoon, Frank Wess-fluit, Hank Jones-piano, Eddie Jones-bas, Kenny Clarke-drums. Tenslotte een Wess-opname van 20 juni 1956, zelfde platenmerk, zelfde studio van Rudy Van Gelder. Kenny Burrell-sologitaar en dus elektrisch, Freddie Green van de Basie band onversterkte rhythm-guitar, Eddie Jones-bas, Kenny Clarke-drums. Geen piano dus, maar een samenspeel van Burrell en Wess. Van hem is "Kansas City side".

plaat 2

Frank Wess: Kansas City side (Frank Wess)  
1/1 - 8:30 - Savoy MG 12085

"Kansas City side". Frank Wess-fluit, Kenny Burrell-solo en Freddie Green-ritme-gitaar, Eddie Jones-bas, Kenny Clarke-drums.

→ Volgende keer nog een complete aflevering met Frank Wess, weer drie opnamen, want zes stukken is wel het minimum wat aan de vader van de jazzfluit besteedt dient te worden. Dit was Jazzgeschiedenis 628, M&R.

Voor Savoy in Hackensack NJ, 20 juni 1956.

0 0 0 0 0